

RIGLAMSSCHOOL, INDIA

Rob en Ann Battes trekken zich het leed van het Tibetaanse volk aan en zetten zich in voor een schoolje in noord-India. Onlangs hadden ze een ontmoeting met de dalai lama.

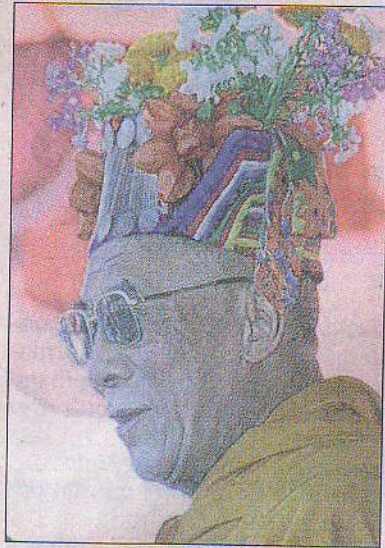
door
Ad Goddrie

ad.goddrie@bndestem.nl

Getoid in de zojuist cadeau gekregen muts van een Tibetaanse stam, voldoet de dalai lama aan het beeld dat je in de media van hem krijgt: een vriendelijk lachende, beminnelijke, vredelievende man. „En zo is hij in het echt ook”, zeggen Ron en Ann Battes uit Halsteren.

Rob schoot de foto afgelopen zomer in noord-India, waar ze zich inzetten voor de RigLamschool voor kinderen van Tibetaanse vluchtelingen. „Tot onze verrassing hoorden we dat de dalai lama zou langskomen.”

De school die ze via de stichting Bconnected helpen, staat in een onherbergzaam gebied in de provincie Ladakh, niet ver op de grens met het door China bezette Tibet. In de droge, woeste streek, gelegen op vier kilometer hoogte, leven veel Tibetaanse vluchtelingen.

Ondanks lijfwachten kwamen Rob en Ann heel dicht bij de dalai lama.

gen. „De dalai lama heeft in de buurt een zomerverblijf en zou langskomen voor de opening van een nieuw klaslokaaltje in de school, die door een monnik is opgericht. Dat was precies in de tijd dat wij daar waren.”

Honderden Tibetanen dosten zich uit in kleurrijke klederdracht om

de dalai lama met alle egards te ontvangen. Ondanks een batterij aan lijfwachten, kwamen Rob en Ann tot hun aangename verrassing heel dicht bij de geestelijke. „De organisatie had mij gevraagd foto's te maken”, vertelt Rob. „Ann en ik stonden met hem op één podium.”

De aanwezigheid van 'vreemdelingen' ontging de dalai lama niet. „Tijdens zijn speech draaide hij zich ineens naar ons toe en zei in het Engels 'jullie verstaan er waarschijnlijk niks van, maar zou ik het in het Engels doen, dan begrijpt hier niemand wat ik zeg.'” Later kwam het tot een persoonlijke ontmoeting en zelfs tot het schudden van handen, tot grote verbazing van de aanwezigen. „De dalai lama wordt door Tibetanen als een heilige beschouwd. Die raak je niet aan. Ik weet niet of we ermee tegen het protocol in gingen. Het was gewoon een automatisme om een hand uit te steken. Hij was zo aaibaar, zo'n lieverd. Als je oog in oog met hem staat, krijg je echt kippenvel.”

Tijdens een reis naar India in 2005, bezochten ze op advies van een kennis het schoolje nabij de stad Leh, na enkele jaren daarvoor al eens diep onder de indruk te zijn geraakt van een bezoek aan Ti-

189

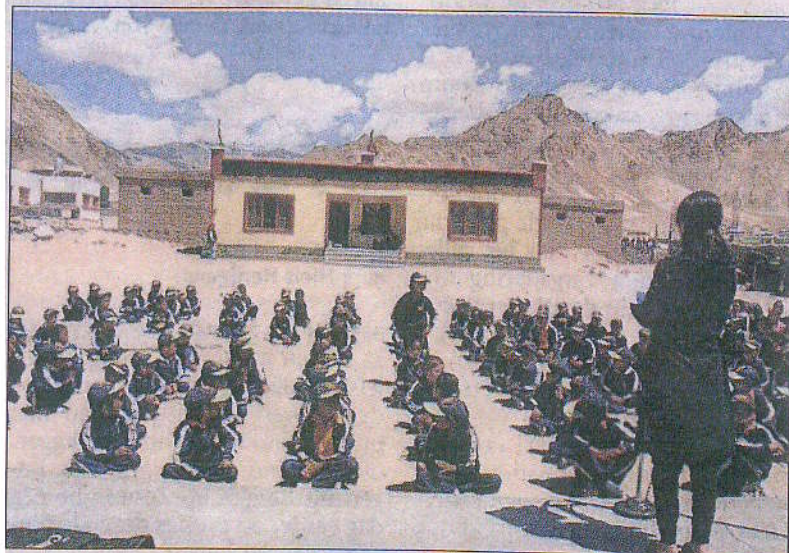
Kinderen krijgen les o
ondersteund door stic
om Tibetanen, maar

'De dalai lama

Rob en Ann Battes zelfsgaan. Het kwam zelfs

bet. Ze voelen zich s
verbonden met het l
derdrukte volk. Via d
Bconnected zetten ze
kele jaren in voor de
stichting regelt vervo
leerkrachten. Zelfs e
je potloden zorgt al v
vervoering. „Ze wilde
pen, bang dat ze op z
zegt Ann. „Je beseft o
ment dat je wat goeds

In het onderwijs in Noord-India gaat het er heel anders aan toe. 'Maar dat er onderwijs is, dat is al een groot goed', aldus Rob Battes.

'Toen we er voor het eerst waren, waren er nog niet eens bankjes. De kinderen zaten op aangestampte grond.. De een heeft eten, de ander niet.'

Ann Battes

les op het schooltje in India dat wordt voor stichting Bconnected. Het gaat vooral maar ook om arme Indiase kinderen.

na is zo aaibaar'

Battes zaten op één podium met de dalai lama. De aanwezigheid van de 'vreemdelingen' was de geestelijk leider van de Tibetanen niet ontzams zelfs tot een ontmoeting.

foto's Rob Battes

zich sinds die tijd-
et het lot van het on-
k. Via de stichting
etten ze zich nu al en-
oor de school. De
t vervoer, betaalt
Zelfs een simpel set-
rgt al voor lokale
e wilden ze niet slij-
ze op zouden gaan",
beseft op zo'n mo-
at goeds kunt beteke-

nen, want ze hebben niks. Maar te-
gelijktijd is zoiets natuurlijk wel
heel triest", voegt Ron toe. Ann:
„Het gaat je aan je hart als je er
bent geweest. Toen we er voor het
eerst waren, hadden ze nog niet
eens bankjes. De kinderen zaten
op aangestampte grond. Sommige
kinderen moeten uren lopen om
naar school te kunnen gaan. De
een heeft eten, de ander niet. Dat
is leed dat zich in je vreet."

Rob en Anne zijn beiden in het
onderwijs werkzaam. Da's in In-
dia wel eens slikken, bekent Rob.
„Daar hebben ze het systeem dat
aan het einde van het jaar de beste
van de klas moet opstaan. Maar
dat geldt ook voor de zittenblij-
vers. Ik heb voorzichtig aangekaart
dat dat laatste misschien niet zo'n
goed idee is, maar dan krijg je te
horen dat het juist goed is. De zit-
tenblijvers zullen er beter hun

best door doen!" Battes schudt be-
rustend zijn hoofd. „Je moet toch
accepteren dat ze er hun eigen sys-
teem hebben." Dat er onderwijs
is, is al een heel groot goed. „In die
streek is helemaal niks. De Tibet-
anen mogen blijven van de Indiase
overheid, maar worden verder aan
hun lot overgelaten. En het onge-
looflijke is dat deze mensen het
dan nog relatief goed hebben, als
je het met Tibet zelf vergelijkt."